



Engineering the Carnival of Violence in the Movie, The First Purge

Hamidreza Danesh Nari* 

Assistant Professor, Department
of Criminal Law and Criminology,
Faculty of Law and Political
Science, Ferdowsi University of
Mashhad, Mashhad, Iran

Seyyed Hossein Hosseini 

Associate Professor, Department
of Criminal Law and Criminology,
Faculty of Law and Political
Sciences, Ferdowsi University of
Mashhad, Mashhad, Iran

**Mohammad Karimi Bandar
Abadi** 

PhD student in Criminal Law and
Criminology, Faculty of Law and
Political Science, Ferdowsi
University of Mashhad, Mashhad,
Iran

Abstract

Cinematic representation of the concepts of crime and criminal justice and investigation the social control function of power institutions in the context of artistic activities are among the most important issues that

* Corresponding Author: daneshnari@um.ac.ir

How to Cite: Daneshnari, H., Hosseini, S. H., & kKarimi bandar abadi, M. (2024). Engineering the Carnival of Violence in the Movie, The First Purge.. *Criminal Law Research*, 12 (46), 253 -289. Doi: 10.22054/jclr.2024.77834.2642

are studied in cultural criminology, and one of them is the cinematic representation the carnival engineering. It refers to a situation where the upper class, in order to gain economic benefits, and spread post-modern culture, controls the lower class by forcing to participate in carnival or transforming armed violence with laughter will eliminate them. The current research aims to analyze the carnival engineering of violence in the movie "The First Purge" using the qualitative content analysis method.

One of the most important terms in cultural criminology is the concept of carnival. Carnival is a critical subculture that challenges dominant social values and norms in a short period of time (Danesh Nari et al, 2023: 271). Carnival is a spontaneous, centrifugal movement and a constant battle between formal and informal culture. Carnival is a temporary and popular release from the reality and dominant form of the institutionalized system. Therefore, the carnival is the suspension of all bases, privileges, norms and taboos (Bakhtin, 1984: 10). Carnival celebrations have been different over time and in different countries, but they have features such as shooting, music, commotion and noise, stomping, dancing, jumping, fake theft, moving objects from their usual place and overturning things. vehicles, tools and instruments, harassing women, the poor, abnormal people, mentally disabled and other marginalized people, scaring children and abusing animals (Lozica, 2007: 72). The common denominator of carnival behavior is excess, mockery, aggression, violence, brutality, aggression, hedonism and spontaneity. Carnivals such as the Greek festival of Dionysus, the festival of Remi Kalends, and the god of Saturn have no limits in offering violent behavior. However, the emergence of divine religions such as Christianity brought the threatening factors of carnivals under control. Therefore, doing unusual and perhaps irrational things in the

carnival was accepted as a necessity of daily life and a natural thing, with some modifications (Persadi, 2016: 41). The church was trying to replace the past aggressive behavior with religious and natural affairs and create a transformation in carnivals. Therefore, Christianity in the Middle Ages, the Renaissance period and early modernity brought about a transformation in the traditional concept of carnival. Although, the main elements of the carnival and ceremonies such as firework ceremonies, local gatherings are formed by the social strata in the modern era (Persadi, 2016: 42), but the upper class is also looking for the engineering or transformation of the carnival.

Gerard McMurray, the director of "The First Purge", as a critic of the capitalist system, has shown his mental stereotypes in the form of obvious and hidden meanings in the film. The protest movement against the clean-up against the five thousand dollars reward for the participants, the low intervention of the island citizens in the clean-up against the direct intervention of the party-affiliated militia groups and.... Consonant and vowel images are used to show the contrast between the lower and upper layers.

However, the party is a symbol of a protest movement. A movement that, according to Sabian, is the heir of a great collapse. A great collapse, on one side of which is a bankrupt government that is unable to take care of its citizens, and on the other side, an underclass that is struggling with increasing birth rates, increasing crime rates, and unemployment. Therefore, the party's solution is to set up a carnival of violence against the lower class. The symbol of this carnival, which is provided to the participants along with advanced tracking and image recording equipment, is the "Babitzia plant" or wild indigo; A plant that, in the light of purification, has become a symbol of the

improvement of conditions and the destruction of old diseases and wounds or of the lower class.

Holding a carnival requires justification. This issue was achieved with the help of experts in behavioral sciences and in the form of expressions such as "people are angry, they don't have money and food, they need to vent their violence". Then the minds of the American society should be prepared for the establishment of the carnival. Therefore, all media attention is directed to Staten Island and one of the locations of the laboratories, i.e. Park Hill Towers, and no laboratory is located in the noble neighborhoods where Dimitri and his group are based. , is not established. This problem shows that the lower floor is located at the tip of the arrow. The media construction approach of the carnival is explained to the audience with the two concepts of "experiment and laboratory" and "psychosocial evacuation". The term "experiment and laboratory" refers to scientific research and the optional participation of applicants in the experiment and payment of wages to them, and the term "psychosocial discharge" refers to an discharge of psychological violence against each other.

Keywords: Cultural Criminology, Cinematic Representation of Crime, First Purge, Violence Carnival, Crime Engineering Carnival



مهندسی کارناوال خشونت در فیلم «اولین پاکسازی»

حمیدرضا دانش ناری*  استادیار گروه حقوق جزا و جرم‌شناسی، دانشکده‌ی حقوق و علوم سیاسی، دانشگاه فردوسی مشهد، مشهد، ایران

سیدحسین حسینی  دانشیار گروه حقوق جزا و جرم‌شناسی، دانشکده‌ی حقوق و علوم سیاسی، دانشگاه فردوسی مشهد، مشهد، ایران

محمد کریمی بندرآبادی  دانشجوی دکتری حقوق کیفری و جرم‌شناسی، دانشکده‌ی حقوق و علوم سیاسی، دانشگاه فردوسی مشهد، مشهد، ایران

چکیده

بازنمایی سینمایی از مفاهیم جرم و عدالت کیفری و بررسی عملکرد کنترل اجتماعی نهادهای قدرت در بستر فعالیت‌های هنری از مهم‌ترین مسائلی است که در جرم‌شناسی فرهنگی مطالعه می‌شود. در این میان، یکی از مسائل مهم، بازنمایی سینمایی از مفهوم مهندسی کارناوال است. مهندسی کارناوال به وضعیتی اطلاق می‌شود که طبقه‌ی فرادست به منظور کسب منافع اقتصادی و ترویج فرهنگ پست‌مدرن، قشر فرودست را با مشارکت اجباری در کارناوال تحت کنترل گرفته یا با جایگزینی خشونت مسلحانه به جای خنده اقدام به حذف آن‌ها می‌کند. از این رو، پژوهش حاضر در صدد است تا با روش تحلیل محتوای کیفی، مهندسی کارناوال خشونت را در فیلم «اولین پاکسازی» مورد تحلیل قرار دهد. یافته‌های حاصل از تحلیل فیلم، بر سه محور برساخت واقعیت از کارناوال خشونت، حفظ ساختار قدرت با مشارکت اجباری پنج هزار دلاری و استحاله در زبان کارناوال از طریق خشونت مسلحانه علیه قشر فرودست استوار است. با این حال، ارزیابی کلی فیلم نشان می‌دهد که مؤلف با توسل به رویکردهای انتقادی تأکید می‌کند که راه بهبود وضعیت جامعه تنها از مسیر اصلاح ساختارها می‌گذرد و تداوم نگرش‌های ارتدوکسی در نظام حاکم، نه تنها در بهبود وضعیت جامعه تأثیری ندارد، بلکه موجب شکل‌گیری عوام‌گرایی کیفری در حمایت از قشر فرودست می‌شود.

کلیدواژه‌ها: جرم‌شناسی فرهنگی، بازنمایی رسانه‌ای از جرم، اولین پاکسازی، کارناوال خشونت، مهندسی کارناوال جرم.

مقدمه

امروزه گونه‌های متنوعی از رسانه‌های جمعی بخش بزرگی از فعالیت‌ها و تجربه‌های زندگی افراد را احاطه کرده است. رسانه‌های ارتباطی اکنون قادرند میلیون‌ها انسان را در نقاط دور و نزدیک به خود جذب کرده و با اطلاعات خود، افکار، رفتار و الگوهای زندگی افراد را تحت تأثیر قرار دهند. رسانه‌ها از این طریق، گیرندگان و مخاطبان خود را از رویدادهای گوناگون آگاه کرده و دنیای شلوغ و پیچیده‌ی کنونی را برایشان روشن و قابل شناخت می‌کنند (آسیایی، ۱۳۹۶: ۱۱)؛ چنانکه دانش‌وران علوم ارتباطات با طرح نظریه‌ی «تزریقی» یا «گلوله‌ی جادویی» بر این باورند که رسانه‌های گروهی تأثیر مستقیم، فوری و قدرتمند بر مخاطبان دارند؛ به نحوی که می‌توان از گذر طراحی یک پیام مشخص، بسان شلیک گلوله و یا تزریق آمپول، جسم و روان آن‌ها را تسخیر و پاسخ مورد انتظار را از مخاطب خویش دریافت کرد (دانش‌ناری و حسینی، ۱۳۹۹: ۷۸).

متأثر از رشد رسانه‌های جمعی و تأثیرگذاری بی‌بدیل آن‌ها در زندگی اجتماعی شهروندان، مطالعات فرهنگی حول محور رسانه رشد کرده و موجب ظهور گرایش‌ها و قلمروهای مطالعاتی جدیدی شده است. یکی از گرایش‌های جدید که با رشد رسانه‌ها ظهور کرده، قلمروی مطالعاتی جرم‌شناسی فرهنگی است. جرم‌شناسی فرهنگی ریشه در نوشته‌های اندیشمندان مکتب برچسب‌زنی، نظریه‌پردازان خرده‌فرهنگی و فرهنگ جوانی بریتانیا و نظریه‌پردازان هراس اخلاقی، همچنین جرم‌شناسان نوین دهه‌ی ۷۰ میلادی مانند «والتر وینگ»^۱ دارد (شاملو و داودی فرخند، ۱۳۹۸: ۳۳) و نماینده‌ی دیدگاهی است که توسط «جف فرل»^۲ و «کلینتون سندرز»^۳ بیان شده است و افرادی چون «ردهد»^۴ و دیگران آن را به کار بسته اند (آقایی، ۱۳۹۷: ۲۴).

جرم‌شناسی فرهنگی بررسی انتقادی مجموعه روش‌هایی است که در آن پویایی رسانه‌ها و فرهنگ رایج، زندگی و فعالیت‌های بزهکاران، عملکرد کنترل اجتماعی و

^۱ Walter Wing.

^۲ Jeff Ferrell.

^۳ Clinton Sanders.

^۴ Redhead.

دادگری جنایی در زندگی روزمره در کنار یکدیگر قرار می گیرند. جرم شناسان فرهنگی بر نقش تصویرها، روش ها و مفهوم های نمادین در میان بزهکاران و خرده فرهنگ های مجرمانه در بازنمایی رسانه ای از جرم و عدالت کیفری و بازتاب آن در اجتماع در خصوص مفهوم جرم و کنترل آن تأکید می کنند (رایجیان اصلی و دانش ناری، ۱۴۰۲: ۹۵). به عبارت دیگر، این قلمروی مطالعاتی بر اهمیت تصویر، سبک و بازنمایی تأکید دارد. این دیدگاه تقارب فرآیندهای فرهنگی و مجرمانه را در زندگی اجتماعی معاصر بررسی می کند. به شکل کلی تر می توان گفت که جرم شناسی فرهنگی اشاره به تحلیلی در حال رشد دارد که بر مبنای آن، امروزه بسیاری از جرم شناسان، به نقش مؤثر ساختارهای فرهنگی و بویژه «رسانه های جمعی» در وقوع جرم توجه می کنند (آقایی، ۱۳۹۷: ۲۴).

یکی از مهم ترین اصطلاحات مطرح شده در جرم شناسی فرهنگی، مفهوم کارناوال^۲ است. کارناوال عبارت است از خرده فرهنگ انتقادی که در بازه ی زمانی کوتاه، ارزش ها و هنجارهای غالب اجتماعی را به چالش می کشد (Danesh Nari et al, 2023: 271). کارناوال جنبشی خودجوش، مرکزگرای و نبردی همیشگی میان فرهنگ رسمی و غیررسمی است. کارناوال، رهایی موقت و محبوب از حقیقت و شکل غالب نظام نهادینه شده است. از این رو، کارناوال تعلیق همه ی پایگاه بندی ها، امتیازها، هنجارها و تابوها است (Bakhtin, 1984: 10). جشن های کارناوالی در طول زمان و در کشورهای مختلف، متفاوت بوده اما از ویژگی هایی مانند تیراندازی، موسیقی، هیاهو و سر و صدا، پا کوبیدن، رقصیدن، پریدن، سرقت ساختگی، جابجایی اشیاء از محل معمول خود و واژگون کردن وسایل نقلیه، ادوات و ابزار آلات، اذیت کردن زنان، فقرا، افراد غیرعادی، ناتوان ذهنی و سایر افراد به حاشیه رانده شده، ترساندن کودکان و آزار حیوانات (Lozica, 2007: 72) برخوردار بوده اند. وجه مشترک رفتارهای کارناوالی، افراط، تمسخر، تعرض، خشونت، وحشی گری، تجاوز، لذت گرایی و خودجوش بودن است. کارناوال هایی مانند جشن

^۱ Image, Style and Representation.

^۲ Carnival.

یونانی دیونیسوس^۱ جشن رمی کلندز و خدای زحل^۲ محدودیتی در عرضه‌ی رفتارهای خشن نداشته‌اند. با این حال، ظهور ادیان الهی مانند مسیحیت باعث شد عوامل تهدیدزای کارناوال‌ها تحت کنترل درآیند. از این رو، انجام امور غیرمعمول و شاید غیرعقلایی در کارناوال به مثابه‌ی ضرورت زندگی روزمره و امر طبیعی، با جرح و تعدیل، پذیرفته شد (پرسدی، ۱۳۹۶: ۴۱). کلیسا در تلاش بود تا امور مذهبی و طبیعی را جایگزین رفتارهای تعرض‌آمیز گذشته کند و دگردیسی در کارناوال‌ها ایجاد نماید. از این رو، مسیحیت در قرون وسطی، دوره‌ی رنسانس و اوایل مدرنیته، دگردیسی در مفهوم سنتی کارناوال را به وجود آورد. گرچه، عناصر اصلی کارناوال و مراسم‌هایی از قبیل آتش‌بازی و اجتماعات محلی در دوران مدرنیته توسط اقشار جامعه شکل می‌گیرند، (پرسدی، ۱۳۹۶: ۴۲) اما طبقه‌ی فرادست نیز به دنبال مهندسی یا دگردیسی کارناوال است.

مهندسی کارناوال به وضعیتی اطلاق می‌شود که طبقه‌ی فرادست به منظور کسب منافع اقتصادی، حفظ امنیت اجتماعی و ترویج فرهنگ پست مدرن، قشر فرودست را با مشارکت اجباری در کارناوال تحت کنترل گرفته و یا با جایگزینی خشونت مسلحانه به جای خنده و استهزاء اقدام به پاکسازی و حذف آن‌ها می‌کند. به عبارت بهتر، در گذشته، کارناوال‌ها خارج از شهرها برگزار می‌شدند، شاخص‌های کارناوال مبتنی بر هیجان، خطر و بی‌نظمی بود و تمامی گروه‌های سنی و طبقات اجتماعی به آتش‌بازی، رقص و پایکوبی مشغول

۱. جشن سنتی یونانی‌ها تحت عنوان دیونیسوس نیز جشنواره‌ای اسطوره‌محور و پیچیده‌ای بود که در قلب آن، درخت مو قرار داشت و رفتارهایی از قبل خشونت در آن مجاز بود. این جشن با نماد گاو نر و آلت تناسلی مردانه در پی نمادسازی لذت از زندگی بود. البته، این امر در ظاهر، متناقض نما است؛ زیرا از یک سو، ماهیت این جشنواره، لذت از دنیا و جنون وحشیانه است. دیونیسوس، گرچه، خدای درخت‌های مو به مثابه‌ی منبع میوه، غذا و لذت است، اما با آلت تناسلی نشان داده شده که نماد فوران شهوت است (پرسدی، ۱۳۹۶: ۴۰).

۲. در رم باستان، دو جشن کلندز و خدای زحل، دو کارناوال مشهور بودند که توأم با رفتارهای تعرض‌آمیز و خشونت‌بار بودند. در این جشن‌ها - همچون اکثر کارناوال‌ها - افراد از ماسک‌های حیوانات استفاده می‌کردند تا جنبه‌های اسطوره‌ای و واقعی زندگی موجودات طبیعی را نشان دهند. در جشن خدای زحل نیز بردگان توسط اربابان خود جهت شرکت در کارناوال به طور موقت آزاد می‌شدند. جشن گرفتن، مبارزه، شوخی، فداکاری و مسخره‌بازی از اجزای اصلی این جشن بودند. سنکا این وضعیت را افراط، لذت‌گرایی و تجاوز می‌داند (پرسدی، ۱۳۹۶: ۴۰ و ۴۱).

بودند، اما امروزه کارناوال در خیابان‌ها، اماکن شهری و رسمی مانند پارک‌ها و مدارس نیز دیده می‌شوند. مهندسی کارناوال دارای موافقان زیادی است که قائل به نظم کارناوالی هستند و از محدودیت سنی در فروش مواد منفجره و ممنوعیت آتش‌بازی و فروش بنزین به نوجوانان زیر هجده سال در راستای رویکردهای بهداشتی‌سازی کارناوال حمایت می‌کنند. در این حالت، افراد به تماشاگران کارناوال تبدیل می‌شوند؛ حال آنکه در رویکردهای کلاسیک کارناوال، افراد هم مجری کارناوال بودند و هم تماشاگر آن (آسیایی، ۱۳۹۶: ۱۰). بنابراین، در دوره‌ی کنونی، مهندسی یا دگردیسی در مفهوم کارناوال شکل گرفته است.

بر این اساس، هدف اصلی این پژوهش تجزیه و تحلیل مفهوم مهندسی کارناوال و نقش آن در ارتکاب جرم در فیلم «اولین پاکسازی»^۱ است. در این پژوهش به منظور ارزیابی مفهوم مهندسی کارناوال جرم در فیلم «اولین پاکسازی» از روش تحلیل محتوای کیفی استفاده شده است. به عبارت بهتر، برای بررسی نظام‌مند این اطلاعات و آشکار کردن الگوهای معنایی پنهان در آن‌ها و یا حتی کاربرد نظام‌مند و معنادار برخی اصطلاحات و کلمات از روش تحلیل محتوا استفاده می‌کنیم. روش‌های تحلیل محتوا را می‌توان در همه‌ی شکل‌های ارتباطات به کار بست. کتاب، مجله، شعر، روزنامه، آواز، نقاشی، سخنرانی، نامه‌ها، قوانین، اساسنامه‌ها و اجزاء یا مجموعه‌های وابسته به آن‌ها از جمله منابعی هستند که در این روش مورد بررسی قرار می‌گیرند (مؤمنی‌راد و همکاران، ۱۳۹۲: ۱۸۸). با تحلیل کیفی می‌توان یک رویکرد تجربی، روش‌شناسانه و کنترل‌شده‌ی مرحله به مرحله را با رعایت عناصر مورد مطالعه در نظر گرفت. لذا، تحلیل محتوای کیفی به فراسویی از کلمات یا محتوای عینی متون می‌رود و تم‌ها یا الگوهایی را که آشکار یا پنهان هستند به صورت محتوای آشکار می‌آزماید (دانش‌ناری و همکاران، ۱۴۰۲: ۱۷۳). از این رو، این پژوهش با روش تحلیل محتوای کیفی و تاکید بر فیلم «اولین پاکسازی» درصدد پاسخ به این پرسش است که فیلم با مفهوم مهندسی کارناوال جرم چه ارتباطی دارد؟ آیا کارگردان، کارناوال را در مفهوم سنتی آن بیان کرده یا درصدد معرفی مفهومی دگردیسی شده از آن

^۱The First Purge.

بوده است؟ برای پاسخ به این پرسش‌ها، پس از بیان خلاصه‌ای از فیلم، مبانی نظری، یافته‌های پژوهش و نتیجه‌گیری ارائه می‌شود.

۱. معرفی مختصر فیلم

فیلم سینمایی «اولین پاکسازی» یکی از سری فیلم‌های پنج‌گانه‌ی پاکسازی و قسمت چهارم این مجموعه است. این فیلم در ژانر ترسناک و اکشن ساخته شده اما نشانه‌ها و نمادهای موجود در آن مفاهیمی فراتر از این ژانر را داراست. در حقیقت «اولین پاکسازی» یک اثر نمادین است که در عمق معانی نهان آن، چیزی بیش از یک داستان مهیج و ترسناک را روایت می‌کند. این فیلم به کارگردانی جرارد مک‌موری، محصول سال ۲۰۱۸ است. «اولین پاکسازی» داستان زمانی را در سال ۲۰۱۴ به تصویر می‌کشد که یک حزب توتالیترا^۱ تحت عنوان «پدران مؤسس جدید آمریکا» با حمایت مالی انجمن ملی سلاح به قدرت می‌رسند. آن‌ها پس از یک دوره‌ی طولانی رکود اقتصادی، بیکاری، افزایش نرخ جرایم و رشد جمعیت طبقه‌ی فرودست، قانونی را به توصیه‌ی جامعه‌شناسان و متخصصان علوم رفتاری تصویب می‌کنند که هر ساله، یک شب و به مدت دوازده ساعت همه‌ی مردم مجاز به ارتکاب هر جرمی اعم از قتل و کشتار علیه دیگران - به استثنای مقامات رسمی - هستند. در این دوازده ساعت، کلیه نهادهای امدادی و امنیتی از قبیل پلیس، اورژانس و آتش‌نشانی تا پایان پاکسازی، خدمات خود را متوقف می‌کنند. پیامد چنین قانونی، پاکسازی یا قربانی شدن سیاه‌پوستان، فقرا، کارتن‌خواب‌ها، بی‌خانمان‌ها و بیکاران خواهد بود که توانایی مالی خرید سلاح و تجهیزات ایمنی برای دفاع از خود در شب پاکسازی را ندارند. اجرای پاکسازی سالانه در فاصله‌ی سال‌های ۲۰۱۴ تا ۲۰۲۲ در رونق یافتن اقتصاد آمریکا، به صفر رسیدن تقریبی جرایم و کاهش یک درصدی نرخ بیکاری نقش مؤثری داشته است.

۱. نظام توتالیترا بر این اندیشه است که هدف اقدام‌ها پاکسازی بزهکاران، خیرخواهی مردم یا از نظر بعضی آموزه‌های جرم‌شناسی، پیشگیری از بزه است که جایگزین سیاست شکست خورده‌ی بازپروری بزهکاران در زندان می‌شود (دلماس‌مارتی، ۱۳۹۸: ۲۷۶).

۲New Founding Fathers of America (NFFA).

رئیس ستاد حزب «آرلو سایبان»^۱ و متخصص علوم رفتاری «می آپ دیل»^۲ اولین پاکسازی را در سال ۲۰۱۷ در یک جامعه‌ی ایزوله شده و در جزیره‌ای به نام استاتن در شهر نیویورک به آزمایش گذاشتند. در این آزمایش، شهروندان به مدت دوازده ساعت اجازه دارند به پاکسازی اعم از قتل و کشتار اقدام کنند. همچنین به کسانی که جزیره را ترک نکنند، مبلغ پنج هزار دلار پرداخت می‌شود و در صورتی که در پاکسازی شرکت کنند، مبالغ اضافی نیز بعنوان پاداش پرداخت می‌گردد. علاوه بر این، حزب، دوربین‌های لنز تماسی را در اختیار شرکت کنندگان در پاکسازی قرار می‌دهد تا بتواند کلیه‌ی فعالیت کنش‌گران را تحت نظارت بگیرد و دستگاه‌های ردیابی زیرپوستی را در بدن مشارکت کنندگان قرار می‌دهد تا مانع خروج افراد از جزیره شوند.

نقش اول فیلم، زنی به نام نیا،^۳ یک فعال ضد پاکسازی است که با برادر خود آیزایا در جزیره‌ی استاتن در شرایط اسفناکی زندگی می‌کند. آیزایا از شرایط زندگی در برج‌های پارک هیل^۴ مانند «چکه کردن آب و سوسک‌ها» ناراضی است و بدین منظور، تصمیم می‌گیرد بدون اطلاع خواهرش در پاکسازی شرکت کند تا بتواند مبلغ پنج هزار دلار را بدست آورد. نامزد سابق نیا، دیمیتری، رئیس کارتل مواد مخدر در جزیره است. دیمیتری به تمام نمایندگی‌های خود در جزیره اعلام می‌کند که آنجا را ترک نکنند و در پاکسازی نیز شرکت ننمایند. همچنین تعداد اندکی از مردم جزیره در پاکسازی شرکت می‌کنند و این موضوع، برخلاف تصور آپ دیل، متخصص علوم رفتاری و نظریه‌پرداز پاکسازی است. از این رو سایبان، رئیس ستاد حزب در جزیره با مخبره‌ی تمام اطلاعات به اعضای حزب، دستوری را دریافت می‌کند مبنی بر اینکه گروه‌های افراطی، خشونت طلب، چریکی و شبه نظامیان مزدور مانند بلک واتر^۵ را به همراه پوشش یا ماسک وارد جزیره کرده تا به

۱ Arlo sabian.

۲ May updale.

۳ Nya.

۴ Park Hill Towers.

۵. بلک واتر نام یک شرکت نظامی خصوصی است که توسط اریک پرینس، کهنه سرباز آمریکایی، در سال ۱۹۹۷ پایه‌گذاری شد. پس از حادثه‌ی ۱۱ سپتامبر، بلک واتر در دستگاه «جنگ علیه تروریسم» دولت بوش به جایگاه

نظر رسد افراد بیشتری در پاکسازی دخالت دارند. همچنین از آن‌ها به منظور پاکسازی ساکنان منطقه‌ی فقیرنشین و جرم‌خیز به نام پروژه‌ی مسکن اقشار کم درآمد - برج‌های پارک هیل / محل سکونت نیا و آیزایا - استفاده کنند.

۲. مبانی نظری پژوهش

برای دست‌یابی به مبانی نظری پژوهش، در ابتدا واحدهای تحلیل در قالب سکانس، مضمون، کاراکتر، آیتم و دیالوگ شناسایی شدند و ذیل واحدهای زمینه قرار گرفتند. متعاقب این امر، کدگذاری صورت گرفت و پس از ساخت مقوله‌های مختلف، داده‌های خام اولیه‌ی موجود در فیلم که همان واحدهای تحلیل هستند، مبانی نظری پژوهش را تولید کردند. مهم‌ترین مبانی نظری بدست آمده از فیلم عبارت است از کارناوال جرم، نظریه‌ی هراس اخلاقی و برساخت اجتماعی واقعیت.

۲-۱. کارناوال جرم

«میخائیل باختین»، فیلسوف و نظریه‌پرداز انتقادی فقید روسی، نخستین کسی است که به صورت نظام‌مند به تبیین مفهوم کارناوال در کتاب *رابطه و دنیا‌یش* پرداخت و تأثیر شگرفی بر نئومارکسیست‌ها، نشانه‌شناس‌ها و جرم‌شناسان فرهنگی گذاشت (فرهادی آلاشتی، ۱۴۰۲: ۸۶). وی شاخص‌های ابتدایی مفهوم کارناوال را در قالب نگرش‌های زبان‌شناختی مبتنی بر گفتگو محوری در کتاب *مشکلات اشعار داستایوفسکی* ترسیم می‌کند. او معتقد است که تمامی جنبه‌های زندگی بشر در یک رابطه‌ی دوسویه قرار دارد و با تأکید بر دیالکتیک زبانی بر این باور است که گفتگو یک پدیده‌ی دوسویه و دارای دو مخاطب

فوق‌العاده‌ای دست یافت به گونه‌ای که مبلغ قراردادهایش با دولت فدرال به بیش از یک میلیارد دلار رسیده بود (Scahill, 2011: 10). این شرکت در عملیات‌های وحشیانه‌ی برون‌مرزی بسیاری در افغانستان و عراق مانند یکشنبه خونین بغداد نقش داشته است.

۱ Mikhail Bakhtin.

۲ Rabelais and His World.

۳ Problems of Dostoevsky's poetics.

است. باختین بیان می‌دارد گفتگو در معنای عام، هر نوع رابطیه کلامی دو سویه است اما گفتگو در معنای خاص نوعی هستی‌شناسی است؛ یعنی هر یک از ما یک «ما» هستیم، نه یک «من». چند صدایی، معجزه‌ی زندگی مشترک «گفتگومحوری» است، لذا هم یک واقعیت زندگی بوده و هم در سطح بالاتر، ارزشی است که باید بی‌پایان دنبال شود (Bakhtin, 1984: 21). به عبارت دیگر، خصوصی‌ترین کلام و سخن نیز جنبه‌ی گفتگومحوری دارند؛ به این معنا که انسان در صحبت با خود نیز به نوعی درگیر این ارتباط دو سویه می‌شود. از این رو، در تمامی اندیشه‌ها و سخن‌ها، سخنگوی دوم نیز حضوری نامرئی دارد؛ زمانی که با خود صحبت می‌کنید، تک صدایی وجود ندارد، بلکه گفتگومحوری حاکم است. بنابراین، ایده‌ی کارناوال جرم ریشه در نظریه‌ی چندصدایی باختین دارد.

به زعم باختین، کارناوال یک جشن فوق‌العاده توأم با شادی و تمسخر و یک جشنواره‌ی جمعی است. از گذشته تا به امروز، اشکال متنوعی از کارناوال‌ها مانند جشنواره‌ی آتش در انگلستان، جشن‌های کریسمس و کارناوال بومیان آمریکا و استرالیا وجود داشته‌اند. اگر در گذشته، کارناوال‌ها خارج از شهرها برگزار می‌شدند، امروزه در خیابان‌ها، اماکن شهری و رسمی نیز دیده می‌شوند. لذا، انقلاب و تحولی در مفهوم کارناوال شکل گرفته است. کارناوال حاوی یک هیجان تعرض‌آمیز است که گاه موجب ایجاد حالت‌های هرج و مرج طلبی می‌شود و به همین دلیل، لذت بردن از حضور در کارناوال توأم با آسیب رساندن به دیگران و تخریب اموال است. لذا، کارناوال میانجی میان نظم و بی‌نظمی و مکانی برای لذت بردن از حرکت در مرزهای محدودیت‌های اجتماعی و شخصی است (پرسدی، ۱۳۹۶: ۳۸). از این رو، افراد در کارناوال، رهایی موقت از حقیقت حاکم و نظم مستقر را جشن می‌گیرند. این نشان‌دهنده‌ی تعلیق همه‌ی سلسله‌مراتب‌ها، امتیازات، هنجارها و ممنوعیت‌ها در بستر کارناوال است (Bakhtin, ۱۹۸۴: ۱۰). به همین دلیل است که در فضای کارناوال، همه‌ی اقشار جامعه با پایگاه‌های اجتماعی مختلف کنار هم قرار می‌گیرند و هیچ کس بر دیگری برتری ندارد. لذا، افراد در کارناوال، پایگاه‌های اجتماعی و مرسوم را زیر پا گذاشته، فراموش می‌کنند و همه مانند یکدیگر می‌شوند. در کارناوال، افراد به محدوده‌ی گفتمان غالب و رسمی وارد می‌شوند

و به اصول و ارزش‌های حاکم تعرض می‌کنند. در این بستر، ارزش‌ها، وارونه شده و رفتارهای متضاد اجازه‌ی بروز دارند.

بدین ترتیب، در کارناوال، پایگاه‌های اجتماعی افراد دگرگون می‌شود؛ به این معنا که گروه‌های فرودست جامعه به گروه‌های قدرت تبدیل می‌شوند و گروه‌های فرادست به انزوا کشیده می‌شوند. در کارناوال نوعی برابری مصنوعی شکل می‌گیرد؛ تمامی تمایزات و تفاوت‌ها در زندگی حقیقی محو و افراد در کارناوال به صورت اشخاص کاملاً برابر وارد می‌شوند (عطاریانی و نجف‌زاده، ۱۳۹۷: ۱۴۶). در این ایام، جایگاه حاکمان و رعیت‌ها تغییر می‌کند. از این‌رو، گروه‌های فاقد قدرت در مسند فرمانروایی می‌نشینند و ترسی از نقض اصول گفتمان غالب ندارند، اما گروه‌های قدرت، منزوی می‌شوند و ضمانت‌اجرائی برای صیانت از ارزش‌های غالب و مورد تأیید آن‌ها وجود ندارد. بدین‌سان، کارناوال جهان وارونه‌ای را ایجاد می‌نماید که استقرار موقت این جهان وارونه، تضمین‌کننده‌ی هژمونی قدرت غالب و پیشگیری‌کننده از انباشت احساس کینه و ستیز با صاحبان قدرت و ثروت خواهد بود. این واکنش به صورت طبیعی توسط افراد کارناوال بروز می‌یابد و با گفتمان رسمی مقابله می‌کند. لذا، کارناوال مکانی برای بی‌نظمی و مخالفت با ارزش‌های غالب و ایستا و جایی برای لذت بردن از نابهنجاری است. به همین دلیل، تعرض و تجاوز بخش اصلی را در کارناوال شکل می‌دهد. در کارناوال ارتکاب رفتار مجرمانه به مثابه‌ی رفتاری مباح نگریسته می‌شود؛ زیرا این رفتارها در مخالفت با هژمونی گروه‌های فرادست و در راستای واژگونی ساختارهای قدرت است. کارناوال به تعرض و تجاوز مشروعیت می‌بخشد و هژمونی طبقه‌ی فرادست را به چالش می‌کشد و آن را مسخره می‌کند. لذا، کارناوال فضایی سرشار از بی‌معنایی، بی‌منطقی و رفتارهای زننده است.

بر اساس دیالکتیک زبانی باختین، اندیشه‌ها و گفتمان فاقد قدرت، در جریان کارناوال فرصت بروز می‌یابند و چندصدایی شدت می‌یابد (فرهادی آلاشتی، ۱۴۰۲: ۸۸). از این رو، کارناوال پاسخی به تک‌صدایی موجود در ساختار قدرت بوده که به دنبال شنیده شدن صدای همه‌ی افراد و شکل‌گیری چندصدایی در ساختارهاست. زبان موجود در کارناوال برای پاسخ به این تک‌صدایی، زبان استدلال و منطق نیست، بلکه زبان تمسخر، ترس و

حرکات موزون است. کارناوال با استفاده از زبان محاوره‌ای، ابزارهای گفتمانی و بعنوان یک جشنواره تلاش می‌کند تا مفاهیم را منتقل کند، اما انتقال مفاهیم از طریق رویکردهای مشخص مانند موسیقی، رقص و ادابازی شکل می‌گیرد. گرچه افراد در کارناوال به ظاهر به خود می‌خندند، اما خنده‌ی آن‌ها خطاب به گروه‌های فرادست است. لذا، کارناوال یک شوخی مبتنی بر بقاست و خنده، طنز، استهزا و دلکک بازی‌های نمادین ابزارهایی هستند که مردم می‌کشند تا در مقابل خشونت و جدیت از آن‌ها بهره‌جویند و با ساختارهای قدرت سلطه‌گر مبارزه کنند. این خنده با رویکرد دموکراتیک و رهایی بخش به دنبال آن است تا از تمام مرزهای رسمی فراتر رود و قدرت را به باد تمسخر و استهزا گیرد. بنابراین، گروه‌های فرودست در کارناوال تلاش می‌کنند با تأکید بر چندصدایی، هویت و اصل خود را در جامعه حفظ کنند و صدایشان در جامعه شنیده شود.

باختین در کتاب خود و در ارتباط با کارناوال، دو شکل از زندگی را معرفی می‌کند. زندگی اول، همان دنیایی است که انسان‌ها در محیط‌های عمومی از خود نشان می‌دهند. سیمای زندگی اول همه‌ی انسان‌ها، منطقی، عقلایی، مهربان و مسئولیت‌پذیر است. در نقطه‌ی مقابل، زندگی دوم قرار دارد. باختین زندگی دوم را این‌گونه معرفی می‌کند: «دلکک‌ها و احمق‌ها، که اغلب در رمان رابطه نقش دارند، از ویژگی‌های فرهنگ طنز قرون وسطایی هستند. آن‌ها نمایندگان ثابت و معتبر روح کارناوال در زندگی روزمره خارج از کارناوال بودند. به این ترتیب آن‌ها شکل خاصی از زندگی را نشان می‌دادند که در عین حال واقعی و ایده‌آل بود. آن‌ها در مرز بین زندگی و هنر ایستاده بودند. آن‌ها نه عجیب و غریب بودند، نه عروسک و نه بازیگران طنز. بنابراین، کارناوال، زندگی دوم مردم است که بر اساس خنده سازماندهی شده است» (Bakhtin, 1984: 8). زندگی دوم، همان حریم خصوصی انسان‌ها است که بسیاری از تعرض‌ها و تجاوزات در آن به وقوع می‌پیوندد. در این بخش، توانایی افراد برای نابودی، بی‌نظمی و آشوب خود را نشان می‌دهد. در واقع، زندگی دوم مردم، آن قسمتی از زندگی است که توسط دنیای رسمی و منطقی و نیز به وسیله‌ی قانونگذاران و سیاست‌مداران قابل دسترسی نیست. این قلمرو، فضای مناسبی برای غیرمنطقی بودن و بستر بیشتر جرایم است (آقایی، ۱۳۹۷: ۲۰۴). به

۱ First life.

عبارت دیگر، زندگی دوم، تنها جایی است که آزادی، برابری و فراوانی، به معنای واقعی کلمه، وجود دارد. لذا، بخش‌های مختلف زندگی دوم که در حریم خصوصی ظهور می‌یابد، مکانی است که در آن به راحتی، رفتارهای اشتباه و تعرض‌آمیز انجام می‌شود و انسان‌ها بدون شرمندگی، ضمانت اجرا و ترس از کیفر، به تعرض و ارتکاب جرم متوسل می‌شوند (آسیایی، ۱۳۹۶: ۱۰ و ۱۱). کارناوال به زعم باختین، مکانی است که افراد زندگی دوم خود را در معرض مشاهده‌ی دیگران قرار داده و خود واقعی را در آن نشان می‌دهند. از این رو، میان زندگی دوم انسان‌ها و کارناوال، هیچ تفاوتی وجود ندارد؛ زیرا افراد در این بسترها از قانون و جرم، کنش‌های مدنظر خود را انجام می‌دهند.

۲-۲. هراس اخلاقی

«هراس اخلاقی» یک مفهوم جامعه‌شناختی است که برای اولین بار در پژوهش «استنلی کوهن»^۱ با عنوان «شیاطین محلی و هراس اخلاقی»^۲ توسعه یافت (Garland, 2008: 9). کوهن در پژوهش خود به بررسی کیفیت انعکاس بزهکاری در رسانه‌ها و جامعه می‌پردازد. به عقیده‌ی وی، رسانه‌ها و سیاست‌مداران با بزرگنمایی و جنجال خبری در مورد وقایع مجرمانه، باعث شکل‌گیری هراس اخلاقی در جامعه می‌شوند (پاک‌نهاد، ۱۴۰۰: ۲۲۷). از این رو، هراس اخلاقی به دنبال توضیح شیوه‌ی خاصی از واکنش افراطی به یک معضل اجتماعی است. هدف اصلی ایده‌ی هراس اخلاقی که در بستر پرتلاطم سیاسی و فکری اواخر دهه‌ی ۱۹۶۰ میلادی توسعه یافت، افشای فرایندهای دخیل در ایجاد ترس و نگرانی در مورد یک معضل اجتماعی بود. ترس و نگرانی که ارتباط چندانی با واقعیت مسئله نداشت، اما با این حال زمینه را برای تغییر قواعد اجتماعی یا قانونی فراهم می‌کرد (Rohloff and Wright, 2010: 404).

به عقیده‌ی کوهن، هراس اخلاقی توسط رسانه‌ها ایجاد و توسط سیاست‌مداران تغذیه می‌شود. این وضعیت منجر به وضع قوانین و اتخاذ سیاست‌هایی برای مقابله با هراس اخلاقی می‌شود و از این رو، تخیلات تصویری و کلامی با سهولت بیشتری در قالب کنترل

^۱ Stanley Cohen.

^۲ Folk Devils and Moral Panic.

اجتماعی قرار می گیرند (Cohen, 2011: 44) که از آن جمله می توان به سیاست تسامح صفر، قانون سه ضربه، قانون آمبر و قانون مگان اشاره کرد. بنابراین، هراس اخلاقی، شبکه‌ی کنترل اجتماعی را گسترش می دهد. همچنین به اعتقاد کوهن، دو گروه در هراس اخلاقی به ایفای نقش می پردازند. گروه اول، کارفرمایان اخلاقی^۱ هستند که هراس اخلاقی را ایجاد می کنند و بر آن دامن می زنند. گروه دوم، شیاطین محلی^۲ هستند که رفتارشان به زعم کارفرمایان اخلاقی یعنی رسانه‌ها و سیاستمداران، تهدید شناخته می شود. این گروه، اغلب کسانی هستند که به لحاظ نژاد، قومیت، مذهب، ملیت، جنسیت، طبقه‌ی اجتماعی و نظایر اینها به حاشیه رانده شده اند. از این رو، هراس اخلاقی با نظریه‌ی برجسب‌زنی مرتبط است. این نظریه برگرفته از نظریه کنش گرایی نمادین است و توسط «هوارد بکر»^۳ در کتاب *غیرخودی‌ها: مطالعاتی در جامعه‌شناسی انحراف*^۴ مطرح شد. به عقیده‌ی بکر، همه‌ی گروه‌های اجتماعی قوانینی را وضع می کنند و در برخی اوقات و تحت شرایطی در تلاش اند آن‌ها را به اجرا گذارند. قوانین اجتماعی موقعیت‌ها و اقسامی از رفتارهای مناسب را تعریف می کنند؛ اعمالی را بعنوان «رفتار درست» مشخص و برخی دیگر را بعنوان «نادرست» منع می کنند. هنگامی که قانون به اجرا درمی آید، شخصی که آن را نقض می کند، ممکن است بعنوان گروه خاصی از افراد دیده شود؛ کسی که نمی توان در زندگانی مطابق قوانین مورد توافق گروه به وی اعتماد کرد. او بعنوان یک غیرخودی/ بیگانه^۵ در نظر گرفته می شود (Becker, 1963: 9). به عبارت دیگر، گروه قدرت در جامعه در تلاش است با وضع قواعد هنجاری و اجرای آن‌ها، رفتارهایی را که از نقطه نظر آن‌ها مجرمانه است، از بین ببرند. گروه‌هایی که رفتارهای جرم‌انگاری شده را مرتکب شوند، تبدیل به بیگانه یا غیرخودی شده و برجسب منحرف می خورند. بنابراین، نظریه‌ی

^۱ Moral Entrepreneurs.

^۲ Folk Devils.

^۳ Howard S. Becker.

^۴ Outsiders: Studies in the Sociology of Deviance.

^۵ Outsider.

هراس اخلاقی بر کلیشه‌های موجود در جامعه مانند رویکرد خودی و غیرخودی‌انگارانه در خصوص گروه‌ها و افراد بنا شده است.

به اعتقاد کوهن، عناصر اصلی هراس اخلاقی عبارت است از پدیداری شرایط، حادثه، شخص یا گروهی که بعنوان تهدید علیه ارزش‌ها و منافع اجتماعی تعریف می‌شوند. ماهیت آن‌ها توسط رسانه‌های جمعی با نگرشی غیرواقعی و کلیشه‌ای به تصویر کشیده می‌شود. خطوط اخلاقی توسط سردبیران روزنامه‌ها، اسقف‌ها، سیاست‌مداران و سایر افراد نیک‌اندیش ترسیم می‌گردد. کارشناسان معتبر اجتماعی، این وضعیت‌ها را آسیب‌شناسی و راهکارهای خود را اعلام می‌کنند. پاسخ‌ها به صورت تکامل یافته یا سرکوبگرانه صورت می‌گیرد. سپس، شرایط ناپدید یا بدتر شده و با دوام و پایدار می‌شود (Altheide, 2009: ۷۹ & ۸۰).

۲-۳. برساخت اجتماعی واقعیت

برساخت اجتماعی واقعیت ریشه در جامعه‌شناسی شناخت دارد. جامعه‌شناسی شناخت فرایند ساخته شدن واقعیت در جامعه را تجزیه و تحلیل می‌کند. در این تعریف، واقعیت کیفیتی است در ارتباط با پدیده‌هایی که آن‌ها را مستقل از اراده‌ی خود دانسته و شناسایی اطمینان از این امر است که این پدیده‌ها واقعیت و دارای خصوصیات ویژه هستند (مالکی بروجنی و کلانتری، ۱۳۹۸: ۸۴). پتر برگرا^۱ و توماس لاکمن^۲ در دهه‌ی ۱۹۶۰ میلادی، کتاب *ساخت اجتماعی واقعیت: رساله‌ای در جامعه‌شناسی شناخت*^۳ را به چاپ رساندند و در آن به مفهوم برساخت اجتماعی واقعیت پرداختند. این نظریه بر چگونگی برساختگی واقعیت برای انسان‌ها می‌پردازد. واقعیت، نه یک امری از پیش معین و موجود است که باید آن را کشف کرد، بلکه واقعیت در یک فرایندی اجتماعی به طور پیاپی بازسازی و برساخته می‌شود (مالکی بروجنی و پارسانیا، ۱۴۰۱: ۴۴).

^۱ Peter L. Berger.

^۲ Thomas Luckmann.

^۳ The Social Construction of Reality: A Treatise in the Sociology of Knowledge.

برگر و لاکمن با کمک نظریه‌ی برساخت اجتماعی واقعیت تلاش کردند به سؤالات واقعیت چیست و چگونه یک امر در جامعه، واقعیت قلمداد می‌شود، پاسخ دهند. آن‌ها در تحلیل مفاهیم واقعیت^۱ و دانش^۲ در جامعه‌شناسی شناخت به این نتیجه می‌رسند که واقعیت و دانش، ساختی اجتماعی و نسبی هستند. به تعبیر آن‌ها «آنچه برای یک راهب تبتی واقعی است، ممکن است برای یک تاجر آمریکایی واقعی تلقی نشود. دانش مجرم با دانش جرم‌شناسان متفاوت است» (Berger & Luckmann, 1991: 15). برگر و لاکمن بر این باورند که جهان اجتماعی، کنش‌ها، ساختارها و نهادها محصول فرهنگی فرایندهای آگاهانه‌ای می‌باشند؛ به این معنا که دانش، بینش روزمره و معرفت محصول خلاقیت افرادی است که این معرفت و دانش را در آحاد جامعه شکل داده اند و آن‌ها نیز از این طریق به حقیقت و واقعیت می‌رسند.

متفکران برساخت‌گرایی اجتماعی بر این باور هستند که زندگی اجتماعی انسان از طریق تعاملات گفتمانی تولید می‌شود. گفتمان، ابزار اصلی برساخت اجتماعی واقعیت است. برساخت‌گرایی اجتماعی همچنین دیدگاهی را به چالش می‌کشد که دانش را مبتنی بر مشاهدات عینی و بی‌طرفانه از جهان می‌داند (شیخه و همکاران، ۱۳۹۹: ۴۵). از این رو، حقیقت و واقعیت ساخته و پرداخته‌ی ذهنیت، گفتمان و قدرتی است که معرفت و دانش را شکل داده اند. در این تئوری بیان می‌شود که درک و شناخت انسان‌ها از محیط خودشان سبب می‌شود تفسیر آن‌ها از زندگی، حوادث و تغییراتی که پیرامون آن‌ها اتفاق می‌افتاد، اهمیت داشته باشد (ذکایی و امیری‌مقدم، ۱۴۰۰: ۷). از این رو، حقیقت محصول فرایندهای اجتماعی میان افراد است و آن چیزی که بعنوان واقعیت یا حقیقت درک می‌شود، محصول کنش متقابل اجتماعی است. بدین‌سان، ساخت‌های نمادین در جامعه در تقابل با حقیقت‌های واقعی می‌باشند. هنگامی که ساخت‌های نمادین، یک مسئله را بعنوان حقیقت و واقعیت القا می‌کنند، آحاد جامعه دیگر در جستجوی حقیقت واقعی نخواهند بود. در اینجا است که انطباق میان ساخت‌های نمادین و حقیقت‌های واقعی صورت می‌گیرد. تئوری برساخت‌گرایی به دنبال روشن‌گری این مسئله است که در بسیاری از موارد، آن چیزی که

^۱ Reality.

^۲ Knowledge.

بعنوان حقیقت و واقعیت به جامعه معرفی شده، لزوماً حقیقت و واقعیت در معنای واقعی کلمه نیست. قدرت می‌تواند حقیقت را به شکل نادرست یا امر غیرواقعی را واقعی جلوه دهد و حقیقت را کتمان کند. بنابراین، برساخت اجتماعی واقعیت، انعکاس و بازتابی از معنای حقیقی پدیده‌ها در جهان خارج نیست، بلکه تولید و ساخت معنا بر اساس چارچوب‌های مفهومی و گفتمانی قدرت غالب است که واقعیتی غیرواقعی را از پدیده‌های مختلف عرضه می‌کند.

۳. یافته‌های پژوهش

در پرتو مبانی نظری ارائه شده، در این قسمت تحلیل محتوای فیلم صورت می‌گیرد. برساخت واقعیت از کارناوال خشونت، حفظ ساختار قدرت در کارناوال با مشارکت اجباری پنج هزار دلاری و استحاله در زبان کارناوال از طریق خشونت مسلحانه علیه فرودست بعنوان یافته‌هایی که کارگردان در سراسر فیلم درصدد تبیین آنهاست، مورد بررسی قرار می‌گیرند.

۳-۱. برساخت واقعیت از کارناوال خشونت

برساخت‌گرایی اجتماعی بر این باور است که حقیقت و واقعیت ساخته و پرداخته‌ی ذهنیت، گفتمان و قدرتی است که معرفت و دانش را شکل داده است. در ابتدا گفتمان قدرت در تلاش است با فعالیت‌های رسانه‌ای متخصص علوم رفتاری، می‌آیدیل، حقیقت را برساخته کند. او به پرسش یکی از خبرنگاران مبنی بر اینکه «آیا آزمایش پاکسازی، یک ابزار سیاسی است یا خیر؟» چنین پاسخ می‌دهد: «تفکری که در پشت این آزمایش قرار دارد، یک تفکر روان‌شناختی بوده و تخلیه‌ی خشونت بدون نگرانی از عواقب آن، یک مزیت است. این آزمایش، یک نوع رهاسازی خشونت است». همچنین، انتشار گزارش خبری با این عبارات که «در اینجا در حال ارزیابی روان‌شناسی افراد برای تعیین وضعیت روانی آنها قبل از پاکسازی هستند و چنانچه پس از پاکسازی زنده بمانند، مجدد مورد ارزیابی قرار خواهند گرفت تا تأثیرات چنین شبی که بعنوان یک تخلیه‌ی روانی اجتماعی

توصیف شده، مورد بررسی قرار گیرد»، اذهان عمومی را برای پذیرش حقیقتی که با ساخت‌های نمادین بر مردم عرضه می‌شود، آماده می‌کند.

گفتمان قدرت، ساخت‌های نمادینی را برای القای حقیقت غیرواقعی پاکسازی تولید می‌کند. برای مثال واژگان «آزمایش» و «آزمایشگاه»، ساخت‌هایی نمادین برای توجیه کارناوال پاکسازی هستند. گفتمان قدرت به دنبال القای یک حقیقت غیرواقعی در بستر یک حقیقت علمی است. به عبارت بهتر، حقیقت علمی به این مسئله اشاره دارد که هر آزمایش علمی شامل یک گروه آزمایش، یک گروه کنترل و یک نتیجه‌ی علمی است که قابلیت تعمیم به دیگران را نیز خواهد داشت. از این رو، گروه آزمایش، افراد جامعه‌ی استاتن آیلند، گروه کنترل، دیگر جوامع آمریکایی و نتیجه‌ی علمی آن، سودمند بودن تخلیه‌ی خشونت روانی و تعمیم آن به دیگر جوامع آمریکایی - به قول سایبان: «می‌خواهیم این شب را به تمام کشور گسترش دهیم» - است. اما حقیقت غیرواقعی در عبارات «تخلیه‌ی اجتماعی روانی»، «تخلیه‌ی خشونت بدون نگرانی از عواقب» و «گل بابتیزیا یا نیل وحشی بعنوان نماد پاکسازی» نهفته است.

در واقع گروه‌های قدرت / حزب با بکار بردن عبارات فوق به دنبال ایجاد این تفکر در اذهان مردم آمریکا و دیگر کشورهای جهان هستند که این آزمایش، نوعی تخلیه‌ی عصبانیت نسبت به نابرابری در کسب فرصت‌ها است. از این رو، یکی از افراد دیمتری بیان می‌دارد: «ملت عصبانی هستند، پول ندارند، غذا ندارند و قراره عصبانیت‌شان را خالی کنند». گفتمان قدرت به دنبال القای این حقیقت دروغین است که آزمایش، یک پاکسازی نژادی و نابودی طبقه‌ی فرودست نیست، بلکه یک نوع تخلیه‌ی خشونت روانی میان آن‌ها است. آن‌ها نماد پاکسازی نژادی را «گیاه بابتیزیا» یا نیل وحشی^۱ قرار داده‌اند. این گیاه نمادی از تولد دوباره است؛ گیاهی که خواص درمان‌کننده و ضد عفونی‌کننده دارد و نابودکننده‌ی عفونت‌ها و بیماری‌های ویروسی و برطرف‌کننده و التیام‌بخش زخم‌های کهنه و قدیمی است. از این رو، گفتمان قدرت به طور غیرمستقیم طبقه‌ی فرودست را با رویکردی غیرخودی ترسیم می‌کند. ویروس، عفونت، زخم قدیمی و کهنه در جامعه‌ی استاتن آیلند، نمادی از طبقه‌ی فرودست هستند؛ گیاهی که در پرتو پاکسازی

^۱ Baptisia: Blue Wild Indigo.

به نمادی از بهبود یافتن شرایط و نابودی بیماری و زخم‌های قدیمی / طبقه‌ی فرودست تبدیل شده است. همچنین نظریه پرداز آزمایش، آپ‌دیل نیز این حقیقت دروغین را آشکار می‌کند. وی خطاب به رئیس ستاد حزب، آرلو سایبان، بیان می‌دارد: «تو قصد داری جمعیت طبقات پایین را کم کنی (خشونت مسلحانه) تا حزب مجبور نباشد از آن‌ها حمایت کند». بنابراین، در مقام پاسخ به پرسش یکی از اعضای طبقه‌ی فرودست که روی یک مقوا نوشته بود: «آیا پاکسازی، پایان است یا آغاز؟» می‌توان گفت پاکسازی، آغازی است برای یک پایان؛ کشتن و نابودی قشر فرودست یا جمعیت طبقات پایین است که سایبان آن‌ها این‌گونه را معرفی می‌کند: «جمعیت این کشور، نرخ جرم و بیکاری خیلی زیاد شده است و یک دولت ورشکسته نمی‌تواند هزینه‌ی مراقبت از شهروندانش (غیرخودی یا طبقه‌ی فرودست) را پردازد، مردم (خودی یا طبقه‌ی فرادست) نمی‌خواهند مالیات را افزایش دهند. بدهی دولت سه برابر شده و ما نمی‌توانیم بهای چیزی را پردازیم. حزب وارث این گند بزرگ است. پس باید کاری صورت می‌گرفت (راه‌اندازی کارناوال خشونت)؛ زیرا هرکاری را امتحان کردیم و می‌خواهیم این کار (حذف غیرخودی یا طبقه‌ی فرودست) جواب بدهد و می‌خواهیم این شب را به تمام کشور گسترش دهیم و این آخرین امید است». طبقه‌ی فرودست اعم از افراد کم‌درآمد، تهی‌دستان و سیاه‌پوستان هستند که حزب تلاش دارد نابودی و پاکسازی آن‌ها را در سایه‌ی مفهوم تخلیه‌ی روانی اجتماعی یا تخلیه‌ی خشونت پنهان نماید.

در ادامه، گفتمان قدرت پس از القای حقیقت دروغین از واقعیت پاکسازی یا پاکسازی نژادی طبقه‌ی فرودست جامعه، اقدام به برپایی کارناوال خشونت می‌کند. کارناوالی که جامعه‌ی فرودست استاتن آیلند از مجری تبدیل به تماشاگر می‌شوند تا ویژگی‌های کارناوال دچار استحاله یا مهندسی گردد. در این فضا، «حفظ ساختار قدرت در کارناوال با مشارکت اجباری در پاکسازی از طریق پرداخت پاداش» و «خشونت مسلحانه‌ی کارناوال علیه فرودست» به ترتیب جایگزین واژگونی ساختار قدرت و جانشین خنده و تمسخر علیه فرادست می‌شوند.

۲-۳. حفظ ساختار قدرت در کارناوال با مشارکت اجباری پنج هزار دلاری

در رویکردهای کلاسیک کارناوال، افراد شرکت کننده در آن هم مجری و هم تماشاگر کارناوال هستند. از این رو، فعالیت های رسانه ای حزب مانند استفاده از واژه ی «آزمایش» و «آزمایشگاه» نشان از اختیاری بودن مشارکت متقاضیان در پاکسازی یا خودجوش بودن آن دارد. بعنوان مثال، سابیان به این ویژگی کارناوال در مقابل خبرنگاران اشاره می کند که: «ما اجازه دادیم شهروندان جزیره روی مسئله ی مشارکت در پاکسازی رأی بدهند و آن ها نیز رأی مثبت دادند». با وجود این، کارناوال خشونت در ویژگی واژگونی ساختار قدرت دچار استحاله یا دگردیسی شده است. این استحاله در تعیین دستمزد یا پاداش پنج هزار دلاری و مبالغی بیشتر جهت مشارکت شهروندان استاتن آیلند نهفته است؛ زیرا اکثر جمعیت استاتن آیلند، قشر فرودست یعنی تهی دستان و کم درآمدهایی هستند که با شنیدن پرداخت پول یا پاداش حتی به صرف ماندن در جزیره، انگیزه برای مشارکت در کارناوال پیدا می کنند. بعنوان مثال، خبرنگاران به این موضوع اشاره می کنند که: «بسیاری از شهروندان در حال ترک جزیره هستند. برای کسانی که در اینجا بمانند، جایزه ای نقدی در نظر گرفته شده است که به نظر می رسد انگیزه ای برای ماندن باشد» و «چون بسیاری از آن مردم با دانستن این واقعیت که هیچ پولی ندارند با پیشنهاد پول توسط حزب، مجبور به مشارکت در آزمایش شده اند». از این رو، پرداخت پول یا پاداش برای نیل به هدف پاکسازی نژادی طبقه ی فرودست به صورت اجبار به ماندن در جزیره و اجباری بودن مشارکت در کارناوال خشونت تجلی می یابد.

حزب به منظور ایجاد انگیزه برای ماندن در جزیره یا اجبار به ماندن، مبلغ پنج هزار دلار را تعیین می کند. بعنوان مثال، نیا بیان می دارد: «آن ها هم به پول می رسند و هم انگیزه ی قتل دارند. مناطق فقیرنشین از قبل در حال خالی شدن است. ولی حزب می دانست که اگر اسمی از پول برده شود، ما قشر ضعیف در جزیره می مانیم. این یک راه دیگر برای خلاص شدن از رنگین پوست ها و سیاه پوست ها است». همچنین لویسا یکی از دوستان نایا در پاسخ به «انتظار نداشتم بینمت و فکر می کردم که تا الان جزیره را ترک کرده ای» بیان می دارد: «آره، می خواستم ولی به خاطر پنج هزار دلار ماندم. آن پول، زندگی مان را عوض می کند و بهش احتیاج داریم». از این رو، حزب با آگاهی نسبت به وضعیت اقتصادی جامعه ی استاتن آیلند، پرداخت پول در ازای ماندن در جزیره را پیشنهاد می کند. این مسئله در

فرایند ثبت نام از متقاضیان شرکت در پاکسازی نیز دیده می شود. برای مثال یکی از متقاضیان از کارشناس آزمایشگاه می پرسد «به من پنج هزار دلار پول می دهید که تا موقع پاکسازی در خانه بمانم؟».

در کنار مسئله ی اجبار به ماندن در جزیره، حزب به منظور ایجاد انگیزه ی مشارکت در پاکسازی یا مداخله در پاکسازی نژادی طبقه ی فرودست، پرداخت پاداش یا پولی بیش از پنج هزار دلار را پیشنهاد می دهد. از این رو، ویژگی خودجوش بودن در کارناوال تبدیل به مشارکت اجباری شهروندان کم درآمد یا تهی دست در آزمایش پاکسازی می شود. به همین دلیل، آیزایا تصمیم می گیرد بدون اطلاع خواهرش در برنامه ی پاکسازی شرکت کرده تا بتواند مبلغی مازاد بر پنج هزار دلار را نیز بدست بیاورد. وی در گفتگو با خواهرش شرایط اسفناک زندگی و انگیزه ی مشارکت را بیان می دارد: «از آپارتمان مان متنفرم، چکه کردن آب، سوسک هاش، اینکه همیشه فقیر هستیم»، «منم ازش خوشم نمیداد ولی راه دیگه ای هم هست»، «جدی؟ من راه فراری نمی بینم نیا». این مسئله در فرایند ثبت نام از متقاضیان شرکت در پاکسازی نیز دیده می شود. بعنوان مثال، یکی از متقاضیان شرکت در آزمایش به مسئول تشخیص وضعیت روانی می گوید که «در پاکسازی مشارکت (خالی کردن عصبانیت یا کشتن دیگران) می کنم؛ زیرا به پولش احتیاج دارم». همچنین یکی از افراد دیمتری در پاسخ به سؤال «آیا این آدم های معمولی در پاکسازی مشارکت کرده و مثل گنگسترها همدیگر را خواهند کشت؟» بیان می دارد: «ملت عصبانی هستند، پول ندارند، غذا ندارند و قراره عصبانیت شان را خالی کنند و باور کن به خاطر پول است که مشارکت خواهند کرد».

بنابراین، قدرت حاکم در تلاش است با طرح پاداش های چند هزار دلاری طبقه ی فرودست را به ماندن در جزیره و مشارکت در کارناوال مجبور کند. از این رو، طبیعی است که اکثر آن ها در فضای کالایی شده ی زندگی اجتماعی از پول بی حساب تحت هر عنوانی مانند پاداش مشارکت در آزمایش علمی، شاد و خوشحال شوند و انگیزه برای مشارکت در پاکسازی پیدا کنند. لیکن حزب به منظور پیش برد اهداف پاکسازی نژادی طبقه ی فرودست جامعه همچنان بر ویژگی مجری بودن طبقه ی فرودست در کارناوال

خشونت تأکید می‌کند. بعنوان مثال، سایبان تأکید می‌کند «مانند هر آزمایش علمی، کسانی که در آزمایش شرکت کنند، دستمزد دریافت می‌کنند».

پس از تعیین مبلغ پنج هزار دلار بعنوان پاداش عدم ترک جزیره و مشارکت در پاکسازی، یکی از موارد دیگری که در واژگونی ساختار قدرت در کارناوال خشونت استحاله ایجاد کرده است، جاسوسی از فعالیت‌های متقاضیان در زمان پاکسازی است. به عبارت بهتر، کارناوال خشونت استاتن آیلند به ظاهر آزادی را در خود نهفته دارد و افراد با پوشیدن لباس، ماسک و انجام هر رفتاری احساس آزادی و رهایی می‌کنند اما آزادی با جاسوسی از فعالیت‌های شرکت‌کنندگان در پاکسازی توسط حزب به سوی پاکسازی نژادی طبقه‌ی فرودست جامعه جهت‌دهی شده است. جهت‌دهی که ساختار غالب قدرت با استحاله‌ی واژگونی آن در کارناوال در حال خودنمایی است. از این‌رو، برپایی آزمایشگاه‌ها و تشخیص وضعیت روانی متقاضیان، مقدمه‌ای برای جاسوسی در فعالیت‌های متقاضیان پاکسازی است. بعنوان مثال، یکی از متقاضیان در سؤالی از کارشناس آزمایشگاه می‌پرسد «از کجا متوجه می‌شوید که در جزیره مانده‌ام یا خیر؟». او در مقام پاسخ می‌گوید: «ما یک دستگاه ردیابی داخل بازوی شما قرار می‌دهیم». همچنین هنگامی که آیزایا برای مشارکت در پاکسازی به محل ثبت‌نام می‌رود، مسئول آزمایشگاه جعبه‌ای در اختیارش قرار می‌دهد. به گفته‌ی مسئول آزمایشگاه «در جعبه لنزهای ضبط‌کننده برای ارتباط هست؛ اگر تصمیم گرفتی در آزمایش شرکت فعالانه‌ای داشته باشی، قبل از شروع آزمایش (عصر) آن‌ها را به چشم بزن و آن‌ها (حزب) هرکاری که کردی را ثبت می‌کنند و یک دستگاه ردیاب داخل بدنت کار می‌گذاریم. بدین ترتیب شما آماده برای پاکسازی هستی».

به دلیل مشارکت پایین شهروندان استاتن آیلند، رئیس ستاد حزب دستور می‌دهد افرادی خارج از شهروندان جزیره وارد پاکسازی شوند. از این‌رو، مزدورهایی را با نقاب و ماسک وارد جزیره می‌کند. آن‌ها با استفاده از موقعیت مکانی که از ردیاب‌های کار گذاشته شده در بدن مشارکت‌کنندگان ارسال می‌شود، برای پاکسازی طبقه‌ی فرودست هدایت می‌شوند. از این‌رو، یکی از کارشناسان به آپ‌دیل بیان می‌دارد: «همه‌ی سیستم‌های خودروهای افراد (مزدوران) را جستجو کردم و همشون سر از پارک هیل، مارتینز هاربور

و استپلتون در آوردن؛ مناطق کم درآمد جزیره و به مکان‌هایی که ازدحام جمعیت هستند، حمله می‌کنند مانند کلیساها، آپارتمان‌های مسکونی و پارتی‌های پاکسازی». در اینجا است که فلسفه‌ی ارائه ابزارآلات جاسوسی به مشارکت‌کنندگان آشکار می‌شود. آپ‌دیل بیان می‌دارد: «این گنگسترها به خاطر ردیاب‌ها می‌دانند که مردم کجا تجمع کرده اند»، «می‌دانم (سایان) داری چکار می‌کنی، داری سربازها را به جزیره می‌فرستی که خودشون را به شکل شهروندان گانگستر در آوردند و با استفاده از ردیاب‌ها مردم را شکار کنند، داری ظاهرسازی می‌کنی که مردم در حال مشارکت هستند زیرا به اندازه‌ی کافی پاکسازی نداشته ایم».

بنابراین، جاسوسی از فعالیت‌های متقاضیان در آزمایش مقدمه‌ای برای پاکسازی و حذف تمام شهروندان طبقه‌ی فرودست است؛ دوربین‌های لنز تماسی و دستگاه‌های ردیابی، طبقه‌ی فرودست را به سادگی تبدیل به اهدافی آسان برای پاکسازی می‌کند. در حقیقت، آزمایش پاکسازی به یک بازی دو سر برد تبدیل می‌شود چراکه استفاده از این ابزارها نه تنها شرکت‌کنندگان در آزمایش را در قالب کارناوال خشونت علیه یکدیگر حذف می‌کند، بلکه شهروندانی که مخالف پاکسازی بوده و در آزمایش ثبت‌نام و مشارکت نکرده اند را نیز با خشونت فرادست علیه فرودست از بین می‌برد؛ چه اینکه موقعیت مکانی تمام شهروندان با ابزارهای جاسوسی قابل رصد است.

۳-۳. استحاله در زبان کارناوال از طریق خشونت مسلحانه علیه فرودست

زبان موجود در کارناوال، زبان استدلال و منطق نیست، بلکه زبان تمسخر، طنز و خندیدن علیه گروه‌های فرادست است. لذا خنده، طنز، استهزا و دلچک بازی‌های نمادین در کارناوال، ابزارهایی هستند که گروه‌های فرودست می‌کوشند تا در مقابل خشونت و جدیت از آن‌ها بهره جویند و با ساختارهای قدرت سلطه‌گر به مبارزه بپردازند. با وجود این، کارناوال خشونت در استاتن آیلند دچار یک استحاله می‌شود؛ استحاله‌ای که در زبان اعتراضی کارناوال صورت گرفته است. به عبارت بهتر، زبان کارناوال استاتن آیلند، خشونت و مداخله‌ی مسلحانه‌ی مستقیم جهت نابودی طبقه‌ی فرودست جامعه است. بعنوان مثال، در ابتدای برپایی پاکسازی، سؤالاتی از متقاضیان شرکت در پاکسازی مانند «آیا تا به

حال تمایلی به صدمه زدن به دیگران داشته اید؟»، «آیا منظور تان از خالی کردن عصبانیت، کشتن دیگران است؟»، «از چه زمانی عصبانی هستی؟» پرسیده می شود؛ بویژه کارشناس آزمایشگاه در سنجش وضعیت روانی فردی به نام اسکلتور می پرسد «اگر نتوانی نشئه کنی، چاره ای برای خالی کردن و خلاص شدن از این عصبانیت داری؟»، «دلم می خواهد حمله کنم و تنفر عمیق خودم را نسبت به تمام آدم ها و همه چی خالی کنم». از این رو، کارناوال پاکسازی به منظور حذف و نابودی طبقه ی فرودست با مشارکت آن ها برپا شده است. یکی از دوستان دیمتری به این نکته اشاره می کند که «این عالی ترین نمایش مزخرف دنیا است. دارند جزیرمون را تبدیل به روم باستان می کنند. محله مون تبدیل به کلاسیوم رم میشه. حال سؤال این است که قراره مسیحی ها باشیم یا شیرها؟ گلاادیاتورها یا برده ها؟»، «حزب، ما (طبقه ی فرودست) را به خیابان ها ریخته است به این امید که به جان هم بیفتیم. ولی نیفتادیم و از یک راه دیگری در حال دنبال کردن هدف خود هستند».

با وجود این، توفیقی در به جان هم انداختن طبقه ی فرودست استاتن آیلند در کارناوال خشونت حاصل نگردید و به همین دلیل، سایبان پس از ناکامی در خشونت فرودستان علیه یکدیگر و به منظور نابودی و حذف آن ها، افراد مسلحی را وارد جزیره می کند تا طبقه ی فرودست توسط طبقه ی فرادست حذف و نابود شوند. وی در توضیح ورود افراد مسلح با نقاب یا ماسک به جزیره بیان می دارد: «آن ها سرباز نیستند بلکه مزدورهایی از جاهای مختلف هستند». یکی از افراد دیمتری مزدورانی که دارای خالکوبی با پنجه ی خرس بودند را اینگونه معرفی می کند: «همه ی آن ها همین خالکوبی را دارند، مزدور هستند و آن ها را در خارج از کشور دیده ام. افراد عجیبی برای اجیر کردن هستند؛ تا وقتی پول پرداخت کنی، برای هر شخص و در هر جایی کار می کنند مانند مزدورهای بلک واتر. آن ها بیشتر نظامی سابق هستند و غیرآمریکایی هم در میان آن ها وجود دارد. آن ها خیلی بی رحم هستند».

۱. منظور این است که در زمان روم باستان، کلاسیوم محلی برای جنگ، نزاع، تفریح و خشونت بوده است. در این مکان، حیواناتی مانند شیرها و انسان هایی مانند گلاادیاتورها، برده ها، اسرای جنگی و جنایتکاران با یکدیگر مبارزه کرده و کشته می شدند؛ این افراد هیچ ارزشی در جامعه روم نداشته اند. اما مسیحیان یا نظاره گر رقابت بوده یا در صورت کشته شدن یک مسیحی در کلاسیوم اعتقاد به شهید شدن او داشته اند.

بدین ترتیب، برخلاف کارناوال‌های مهندسی شده در جوامع پسامدرن، کارناوال خشونت مستقیماً اقدامات مسلحانه‌ای را علیه طبقه‌ی فرودست و با مداخله‌ی نیروهای شبه نظامی یا مزدوران حزب صورت می‌دهد. به عبارت بهتر، در جامعه‌ی پسامدرن، نظارت و کنترل نهادهای قدرت بر شهروندان پیوسته به صورت نهان و غیرمستقیم اعمال می‌شود؛ به گونه‌ای که این روابط قدرت دامنه‌ای به وسعت ساختارهای اجتماعی دارند و در تمامی نهادهای یک جامعه قابل مشاهده اند (ساداتی، ۱۳۹۸: ۳۵). به عبارت بهتر، خانواده، مدرسه، دانشگاه، بیمارستان و حتی کارناوال‌ها جغرافیای اعمال روابط پنهانی قدرت هستند. در این روش، الگویی از اقتصاد سلطه وجود دارد که مبتنی بر «پنهان‌سازی جسم قدرت» است. مقصود از این الگو، شیوه‌ای از اعمال اقتدار است که در آن قدرت تمایل کمتری برای آشکار شدن دارد (ساداتی، ۱۳۹۸: ۳۶). فوکو از این فرایند به نام «وارونگی آشکارگی» یاد می‌کند؛ به این معنا که خواست قدرت بر مراقبت و انضباط‌پذیری شهروندان مبتنی بر روش‌های پیچیده‌ای استوار بوده و این پنهان‌سازی، تأثیرات قدرت بر جامعه را آسان می‌کند. از این رو، در کارناوال‌های شکل گرفته در جامعه‌ی پسامدرن نیز نظام قدرت-کنترل به صورت نهان صورت می‌گیرد. به عبارت دیگر، نهادهای قدرت و ساختارهای اجتماعی با دست کاری در ماهیت سنتی کارناوال، مفهوم آن را تغییر داده اند. از این رو، نهادهای قدرت به طور غیرمستقیم بر کارناوال اعمال نفوذ کرده و آن‌ها را تحت نظارت و کنترل خود قرار می‌دهند. آن‌ها با تدابیری از قبیل مشارکت دادن پلیس در حذف یا نابودی طبقه‌ی فرودست، مشارکت دادن آن‌ها در برقراری نظم، امنیت و سرکوب اعتراضات جامعه‌ی فرودست، به حاشیه‌راندن طبقه‌ی فرودست و افزایش مدت فعالیت‌های شغلی، به طور غیرمستقیم اقدام به حذف یا نابودی قشر فرودست می‌نمایند.

لیکن حزب حاکم نقاب از چهره‌ی نهان جسم قدرت برداشته و از طریق نمایش‌های عمومی و پرهزینه‌ی اعمال قدرت، به طور مستقیم و مسلحانه وارد کارزار حذف و نابودی قشر فرودست استاتن آیلند در برج‌های مسکونی پارک هیل شده است. این کارناوال با نماد شخص مسلح و ملبس به پیراهن سفید و کراوات آبی عجین شده است. پیراهن سفید و کراوات آبی نمادی از افراد ذی‌نفوذ، یقه‌سفیدها یا سیاست‌مداران حزب است و حضور

نمادین او به معنای مداخله‌ی مستقیم قشر فرادست برای حذف و نابودی طبقه‌ی فرودست خواهد بود.

بنابراین، استفاده از واژگانی از قبیل کلاسیوم، گلا دیاتور، گنگستر، عصبانیت، صدمه، حمله، خالی کردن عصبانیت، سرباز، مزدور، مسلح، نظامی و بلک و اتر و سکانس‌های مختلف خشونت مسلحانه نشان می‌دهد که این کارناوال به نمادی از اعتراض طبقه‌ی فرادست نسبت به افزایش بیکاری و هزینه‌های دولت تبدیل شده است که مسبب این شرایط، طبقه‌ی فرودست بوده و این اعتراض به صورت خشونت مسلحانه نشان داده شده است. بنابراین، کارناوال پاکسازی در جزیره‌ی استانتن آیلند به یک کارناوال دگردیسی شده یا مهندسی شده‌ای تبدیل شده است که وجه بارز آن، خنده و تمسخر طبقه‌ی فرادست نیست، بلکه خشونت مسلحانه است؛ خشونت مسلحانه‌ای که به دستور حزب علیه طبقه‌ی فرودست جلوه گر شده است.

نتیجه

«جرارد مک‌موری» کارگردان «اولین پاکسازی» بعنوان منتقد نظام سرمایه‌داری، کلیشه‌های ذهنی خود را در قالب معانی آشکار و نهان در فیلم نشان داده است. جنبش اعتراضی علیه پاکسازی در برابر پاداش پنج هزار دلاری برای مشارکت کنندگان، مداخله‌ی پایین شهروندان جزیره در پاکسازی در برابر مداخله‌ی مستقیم گروه‌های شبه نظامی وابسته به حزب و ... دوگانه‌های متعارض بسیاری هستند که مؤلف در قالب ایماژهای صامت و مصوت بکار گرفته تا تقابل قشر فرودست و فرادست را نشان دهد.

با این حال، حزب نمادی از یک جنبش اعتراضی است. جنبشی که به گفته‌ی «سابیان» وارث یک فروپاشی بزرگ است. فروپاشی بزرگی که در یک طرف آن، دولت ورشکسته‌ای قرار دارد که قادر به مراقبت از شهروندانش نیست و در طرف دیگر، طبقه‌ی فرودستی که با افزایش تولد، افزایش نرخ بزهکاری و بیکاری دست و پنجه نرم می‌کند. از این رو، راهکار حزب، برپایی کارناوال خشونت علیه طبقه‌ی فرودست است. نماد این کارناوال که به همراه تجهیزات پیشرفته ردیابی و ضبط تصویر در اختیار شرکت کنندگان

قرار می‌گیرد، «گیاه بابتیزیا» یا نیل وحشی است؛ گیاهی که در پرتو پاکسازی به نمادی از بهبود یافتن شرایط و نابودی بیماری و زخم‌های قدیمی / طبقه‌ی فرودست تبدیل شده است. نکته‌ی اساسی آنکه برگزاری کارناوال نیازمند دلیل است. این مسئله با کمک متخصصان علوم رفتاری و در قالب عباراتی چون «مردم عصبانی هستند، پول و غذا ندارند، نیاز به تخلیه‌ی روانی خشونت خود دارند» توجیه می‌شود. آنگاه باید اذهان جامعه‌ی آمریکا برای برپایی کارناوال مهیا شود. از این رو، تمام توجهات رسانه‌ای معطوف به جزیره استاتن آیلند و یکی از محل‌های استقرار آزمایشگاه‌ها یعنی برج‌های پارک هیل می‌شود و هیچ آزمایشگاهی در محله‌های اعیان‌نشینی که دیمتری و گروهش مستقر هستند، برپا نمی‌شود. این مسئله نشان می‌دهد طبقه‌ی فرودست در نوک پیکان قرار گرفته است. رویکرد بر ساخت رسانه‌ای از کارناوال با دو مفهوم «آزمایش و آزمایشگاه» و «تخلیه‌ی روانی اجتماعی» برای مخاطبان تبیین می‌شود. واژه‌ی «آزمایش و آزمایشگاه» به پژوهش‌های علمی و اختیاری بودن مشارکت متقاضیان در آزمایش و پرداخت دستمزد به آن‌ها و عبارت «تخلیه‌ی روانی اجتماعی» به یک تخلیه‌ی خشونت روانی علیه یکدیگر معطوف می‌شود.

در این آزمایشگاه‌ها ابزارهای پیشرفته‌ی جاسوسی و ردیاب‌های زیرپوستی در اختیار متقاضیان قرار می‌گیرد. با این حال، این پرسش مطرح می‌شود که با وجود نصب دوربین‌های مداربسته در سراسر جزیره و رصد ثانیه‌وار شهروندان و ردیابی آن‌ها از طریق تلفن‌های همراه، دیگر چه نیازی به عرضه‌ی تجهیزات پیشرفته است؟ پاسخ سؤال به بازی دو سر برد حزب در منطق پاکسازی بازمی‌گردد. از یک سو، با عرضه‌ی تجهیزات پیشرفته‌ی جاسوسی از مشارکت شهروندان در پاکسازی و قتل و کشتار یکدیگر اطمینان حاصل می‌شود و از سوی دیگر، با ردیابی موقعیت مکانی مشارکت‌کنندگان، افرادی که در پاکسازی ثبت‌نام نکرده را با به خدمت گرفتن مزدوران حذف می‌کنند؛ مزدورانی که رهبری آن‌ها را یک یقه سفید که نمادی از طبقه‌ی فرادست است، برعهده گرفته است؛ نمادی که نشان می‌دهد حزب جسم قدرت را از پشت پرده خارج کرده و خود برای نابودی طبقه‌ی فرادست وارد عمل می‌شود و جنگی را علیه آن‌ها به راه می‌اندازد. از این رو، زبان گفتگو میان طبقه‌ی فرادست با فرودست، زبان خشونت مسلحانه است.

بدین سان، ارزیابی کلی فیلم نشان می‌دهد که برپایی کارناوال خشونت به نوعی حذف صورت مسئله است. از این رو، با تمسک به یافته‌های جرم‌شناسی انتقادی، می‌توان اصلاح ساختارها را بعنوان راه حل برون‌رفت از مشکلات اقتصادی و اجتماعی پیشنهاد داد. از این رو، رهیافت‌های سنتی و کلیشه‌های ذهنی جرم‌شناسان جریان غالب از قبیل سیاست کیفری نفی مدارا، دشمن‌مداری و شرور و پست بودن مجرم، رویکرد خودی و غیرخودی‌انگاری، نمونه‌گیری غرض‌ورزانه، تعمیم دادن نتایج یک آزمایش به جوامع آماری دیگر (تسری آزمایش پاکسازی به جوامع دیگر) و نظریه‌پردازی تحت تأثیر گروه‌های قدرت (تعلق سیاسی آزمایش پاکسازی به حزب) را باید حذف کرد؛ زیرا با کاربست این روش‌ها نمی‌توان شرایط را بهبود بخشید. بنابراین، اصلاح ساختارها تنها راه حل برای برون‌رفت از مشکلات مختلف است؛ زیرا اصرار بر کاربست روش‌های ارتودکسی، همان‌طور که در انتهای فیلم نمایش داده شد، نوعی عوام‌گرایی کیفری را در حمایت از قشر فرودست ایجاد می‌کند که طبقه‌ی فرودست استاتن آیلند به منظور زنده ماندن، انگیزه برای مبارزه با طبقه‌ی فرادست پیدا می‌کند؛ به گونه‌ای که در آخرین دیالوگ‌های فیلم، دیمتری، رئیس کارتل مواد مخدر جزیره، در پاسخ به سؤال «حال باید چه کنیم؟» می‌گوید «ما می‌جنگیم».

تعارض منافع

تعارض منافع وجود ندارد.

ORCID

Hamidreza Danesh

Nari

Seyyed Hossein

Hosseini

Mohammad Karimi

Bandar Abadi



<https://orcid.org/0000-0003-2676-0422>



<https://orcid.org/0000-0002-5704-2573>



<https://orcid.org/0000-0002-9136-113X>

منابع

فارسی

- آسیایی، ر. (۱۳۹۶). *درباره‌ی کارناوال جرم* (دیباچه مترجم)، در: *جرم‌شناسی فرهنگی و کارناوال جرم*، مایک پرسدی، مترجم: رویا آسیایی، تهران، نشر میزان.
- آسیایی، ر. (۱۳۹۶). *درآمدی بر جرم‌شناسی فرهنگی* (چاپ اول). تهران، انتشارات مجد.
- آقای، س. (۱۳۹۷). *تحلیل جرم در جرم‌شناسی فرهنگی* (چاپ اول). تهران، نشر میزان.
- آقای، س. (۱۳۹۷). «کاربست جرم‌شناسی فرهنگی در تحلیل بزهکاری کودکان و نوجوانان با تکیه بر مفاهیم کارناوال، آدرنالین و زندگی دوم». *مجله‌ی پژوهش‌های حقوق جزا و جرم‌شناسی شهر دانش*، ۱۱(۱)، ۱۹۱-۲۱۴.
- پاک‌نهاد، ا. (۱۴۰۰). *دانشنامه‌ی جرم‌شناسی نظری* (چاپ دوم). تهران، نشر میزان.
- پرسدی، م. (۱۳۹۶). *جرم‌شناسی فرهنگی و کارناوال جرم* (مترجم: رویا آسیایی). چاپ اول. تهران، نشر میزان.
- دانش‌ناری، ح. ر.، حسینی، س. ح. (۱۳۹۹). «تحلیل محتوای کیفی فیلم «جوکر» با رویکرد جرم‌شناسی فرهنگی». *مجله‌ی جهانی رسانه*، ۱۵(۱)، ۷۷-۹۸.
- دانش‌ناری، ح. ر.؛ خسروی، پ. و جمعه‌گی، ف. (۱۴۰۲). «ارزیابی مفهوم طبقه‌ی اجتماعی در جرم‌شناسی انتقادی: تحلیل محتوای کیفی فیلم «پلتفرم»». *مجله‌ی پژوهش‌های حقوق جزا و جرم‌شناسی شهر دانش*، ۱۱(۲۱)، ۱۶۵-۱۹۴.
- دلماش مارتی، م. ر. (۱۳۹۸). *نظام‌های بزرگ سیاست جنایی*. (چاپ چهارم، مترجم: علی حسین نجفی ابرندآبادی). تهران، نشر میزان.
- دکسردی، و. (۱۴۰۳). *جرم‌شناسی انتقادی معاصر* (چاپ چهارم، مترجمین: مهرداد رایجیان اصلی و حمیدرضا دانش‌ناری). تهران، نشر دادگستر.
- ذکایی، م. س. و امیری‌مقدم، م. (۱۴۰۰). «برساخت اجتماعی مدارا در زندگی روزمره‌ی شهری». *نشریه‌ی جامعه‌شناسی کاربردی*، ۳۲(۴)، ۱-۲۴.
- جعفریان، ف.؛ جعفریه، م. و قسیمی ترشیزی، س. (۱۴۰۱). «بررسی مولفه‌های کارناوالیسم باختمین در دو پادشاه از داستان‌های شاملو و شجاعی». *پژوهشنامه‌ی ادبیات داستانی*، ۱۱(۳)، ۴۹-۷۲.
- ساداتی، س. م. ج. (۱۳۹۸). *مجازات و کنترل اجتماعی* (چاپ اول). تهران، نشر میزان.
- شاملو، ب. و داودی فرخند، م. ر. (۱۳۹۸). *افق‌های نوین جرم‌شناسی انتقادی (جلوه‌ها و دورنماها)*. به کوشش ب. نیازپور و شاهیده ف. جرم و علت‌شناسی آن در پرتو جرم‌شناسی فرهنگی (۳۲-۵۰). تهران، مجتمع علمی و فرهنگی مجد.

شیخه، ر؛ صفایی مقدم، م؛ پاک سرشت، م ج. و مرعشی، م. (۱۳۹۹). «بررسی تحلیل مبانی رویکرد
برساخت گرایی اجتماعی». *فصلنامه‌ی علمی روش‌شناسی علوم انسانی*، ۲۶ (۱۰۳)، ۳۹-۵۵.
عطاریانی، م. و نجف‌زاده، م. (۱۳۹۷). «واکاوی مفهوم کارناوالیسم در آرای باخنین و بررسی
امکان مقاومت در زبان عامیانه». *فصلنامه‌ی رهیافت‌های سیاسی و بین‌المللی*، ۱۰ (۱)، ۱۳۵-
۱۵۶.

فرهادی آلاشتی، ز. (۱۴۰۲). *جرم‌شناسی فرهنگی/اینترنتی* (چاپ اول). تهران، نشر میزان.
مالکی بروجنی، م ر. و پارسانیا، ح. (۱۴۰۱). «نقد و بررسی نظریه‌ی «ساخت اجتماعی واقعیت» با
تاکید بر چارچوب نظری «جهان‌های اجتماعی»». *فصلنامه‌ی علمی-پژوهشی اسلام و مطالعات
اجتماعی*، ۱۰ (۳۹)، ۴۲-۷۰.

مالکی بروجنی، م ر. و کلانتری، ع. (۱۳۹۸). «نسبت اراده و دانش در نظریه‌ی اجتماعی پیتر برگر».
فصلنامه‌ی معرفت فرهنگی اجتماعی، ۱۰ (۳)، ۷۹-۹۷.

مومنی‌راد، ا؛ علی‌آبادی، خ؛ فردانش، ه. و مزینی، ن. (۱۳۹۲). «تحلیل محتوای کیفی در آیین
پژوهش: ماهیت، مراحل و اعتبار نتایج». *فصلنامه‌ی اندازه‌گیری تربیتی*، ۱۴ (۴)، ۱۸۷-۲۲۲.

References

- Altheide, D. L. (2009). "Moral panic: From sociological concept to public discourse". *Crime, media, culture*, 5(1), 79-99.
<https://doi.org/10.1177/1741659008102063>
- Bakhtin, M. (1984). *Rabelais and His World*. Bloomington: Indiana University Press.
- Bakhtin, M. (1984). *The problems of Dostoevsky's poetics*. Trans. C. Emerson.
- Becker, S. H. (1966). *Outsiders: Studies in the Sociology of Deviance*. New York: The Free Press.
- Berger, P. L, & Luckmann, T. (1991). *The Social Construction of Reality; A Treatise in the Sociology of Knowledge*. UK; Penguin Books.
- Cohen, S. (2011). *Folk Devils and Moral Panics*. London and New York: Routledge.

- Danesh Nari, H., et al. (2023). "Application of Hayward and Young's Cultural Criminology Framework to the Film, Joker". *Rassegna Italiana di Criminologia*, XVII, 4, 265-278. <https://doi.org/10.7347/RIC-042023-p265>
- Garland, D. (2008). "On the concept of moral panic". *Crime, Media, Culture*, 4(1), 9-30. <https://doi.org/10.1177/1741659007087270>
- Lozica, I. (2007). "Carnival: a short history of carnival customs and their social function". *Narodna umjetnost: hrvatski časopis za etnologiju i folkloristiku*, 44(1), 71-92.
- Rohloff, A., & Wright, S. (2010). "Moral panic and social theory: Beyond the heuristic". *Current Sociology*, 58(3), 403-419. <https://doi.org/10.1177/0011392110364039>
- Scahill, J. (2008). *Blackwater: The rise of the world's most powerful mercenary army*. Hachette UK.

Translated References into English

- Aghaei, S. (2017). Application of cultural criminology in the analysis of delinquency of children and teenagers based on the concepts of carnival, adrenaline and second life. *Shahr Danesh Research Journal of Criminal Law and Criminology*, 11(1), 191-214. [In Persia]
- Aghaei, S. (2017). *Crime analysis in cultural criminology* (first edition). Tehran, Mizan publication. [In Persia]
- Altheide, D. L. (2009). Moral panic: From sociological concept to public discourse. *Crime, media, culture*, 5(1), 79-99. <https://doi.org/10.1177/1741659008102063>
- Asiaei, R. (2016). About Carnival of Crime (Translator's Preface), in: *Cultural Criminology and Carnival of Crime*, Mike Presdee, translated by Roya Asiaei, Tehran, Mizan Publishing House. [In Persia]
- Asiaei, R. (2016). *An introduction to cultural criminology* (first edition). Tehran, Majd Publications. [In Persia]

- Attariani, M. and Najafzadeh, M. (2017). Analyzing the concept of carnivalism in Bakhtin's opinions and investigating the possibility of resistance in vernacular language. *Political and International Approaches Quarterly*, 10(1), 135-156. [In Persia]
- Bakhtin, M. (1984). *Rabelais and His World*. Bloomington: Indiana University Press.
- Bakhtin, M. (1984). *The problems of Dostoevsky's poetics*. Trans. C. Emerson.
- Becker, S. H. (1966). *Outsiders: Studies in the Sociology of Deviance*. New York: The Free Press.
- Berger, P. L, & Luckmann, T. (1991). *The Social Construction of Reality; A Treatise in the Sociology of Knowledge*. UK; Penguin Books.
- Cohen, S. (2011). *Folk Devils and Moral Panics*. London and New York: Routledge.
- Danesh Nari, H. R., et al. (2023). Application of Hayward and Young's Cultural Criminology Framework to the Film, *Joker*. *Rassegna Italiana di Criminologia*, XVII, 4, 265-278 <https://doi.org/10.7347/RIC-042023-p265>
- Danesh Nari, H.R.; Khosravi, P. and Jumegi, F. (2023). Evaluation of the concept of social class in critical criminology: qualitative content analysis of the movie "Platform". *Shahr Danesh Research Journal of Criminal Law and Criminology*, 11(21), 165-194. [In Persia] <https://doi.org/10.22034/JCLC.2020.337578.1680>
- Danesh Nari, H.R., Hosseini, S.H. (2019). Qualitative content analysis of the movie "Joker" with the approach of cultural criminology. *Journal of Global Media*, 15(1), 77-98. [In Persia] <https://doi.org/10.22059/GMJ.2020.80513>

- Dekeseredy, W. (2023). Contemporary critical criminology, translated by Mehrdad Raijian Asli and Hamidreza Danesh Nari). Forth Edition, Tehran, Dadgstar Publishing. [In Persia]
- Delmas Marti, M.R. (2018). Big systems of criminal politics. translated by Ali Hossein Najafi Abrandabadi). Fourth edition, Tehran, Mizan publication. [In Persia]
- Farhadi Alashti, b. (1402). Internet cultural criminology (first edition). Tehran, Mizan publication. [In Persia]
- Garland, D. (2008). On the concept of moral panic. Crime, Media, Culture, 4(1), 9-30. <https://doi.org/10.1177/1741659007087270>
- Jafarian, F; Jafarieh, M. and Qassimi Tarshizi, S. (2021). Examining the components of Bakhtin's carnivalism in two kings from the stories of Shamlu and Shojaei. Journal of Fiction Literature, 11(3), 49-72. [In Persia] <https://doi.org/10.22126/RP.2021.5884.1273>
- Lozica, I. (2007). Carnival: a short history of carnival customs and their social function. Narodna umjetnost: hrvatski časopis za etnologiju i folkloristiku, 44(1), 71-92.
- Maliki Borojni, M. R. and Kalantari, A. (2018). The ratio of will and knowledge in Peter Berger's social theory. Social Cultural Knowledge Quarterly, 10(3), 79-97. [In Persia]
- Maliki Borojni, M. R. and Parsania, H. (1401). Criticism of the theory of "social construction of reality" with emphasis on the theoretical framework of "social worlds". Scientific-Research Quarterly of Islam and Social Studies, 10(39), 42-70. [In Persia] <https://doi.org/10.22081/JISS.2020.55664.1902>
- Momenirad, A; Aliabadi, Kh; Fardanesh, h. and Mazini, N. (2012). Qualitative content analysis in research: nature, stages and validity of results. Educational Measurement Quarterly, 14(4), 187-222. [In Persia]

Pak Nahad, A. (2020). Encyclopedia of theoretical criminology (second edition). Tehran, Mizan publication. [In Persia]

Presdee, M. (2016). Cultural criminology and crime carnival, Translated by Roya Asiaei. First Edition. Tehran, Mizan publication. [In Persia]

Rohloff, A., & Wright, S. (2010). Moral panic and social theory: Beyond the heuristic. *Current Sociology*, 58(3), 403-419. <https://doi.org/10.1177/0011392110364039>

Sadati, S. M. J. (2018). Punishment and social control (first edition). Tehran, Mizan publication. [In Persia]

Scahill, J. (2008). Blackwater: The rise of the world's most powerful mercenary army. Hachette UK.

Shamlou, b. and Davodi Farkhand, M.R. (2018). New horizons of critical criminology (results and perspectives). By the effort of B. Niazpour and Shahideh F. Crime and its etiology in the light of cultural criminology (50-3۲). [In Persia]

Sheikha, R; Safai Moghadam, M.; Pak-Sorsht, M.J. and Marashi, M. (2019). Analyzing the basics of social constructionism approach. *Scientific Quarterly Journal of Humanities Methodology*, 26(103), 39-55. [In Persia] <https://doi.org/10.30471/MSSH.2020.4557.1757>

Zakai, MS. and Amiri Moghadam, M. (2020). Social construction of tolerance in everyday urban life. *Journal of Applied Sociology*, 32(4), 1-۲۴. [In Persia]

استناد به این مقاله: دانش ناری، حمیدرضا، حسینی، سید حسین و کریمی بندرآبادی، محمد. (۱۴۰۳). مهندسی

کارناوال خشونت در فیلم «اولین پاکسازی». فصلنامه پژوهش حقوق کیفری، (۴۶) ۱۲، ۲۵۳-۲۸۹.

Doi: 10.22054/jclr.2024.77834.2642

